Registered at the EFTA Court under N°E-1/26-1
.....9.....day of ...FEB.....2026..

NORGES HØYESTERETT

EFTA Court
- Registry -
1, rue du Fort Thüngen
1499 Luxembourg
Luxembourg

Dok 113

Anmodning om rådgivende tolkingsuttalelse
Sak nr. 25-036986SIV-HRET, sivil sak, anke over dom:
Sak nr. 25-056992SIV-HRET, sivil sak, anke over dom:

1. INNLEDNING

(1) Norges Høyesterett anmoder med dette EFTA-domstolen om en rådgivende uttalelse i sak 25-036986SIV-HRET og sak 25-056992SIV-HRET, jf. den norske domstolloven § 51a og ODA artikkel 34.

(2) De to saken Høyesterett har til behandling, har begge som hovedproblemstilling om de private partene har rett til uføretrygd i Norge. Etter norsk rett oppnås uføretrygd ved sammenhengende medlemskap i folketrygden i fem år, tidligere tre år, som blant annet oppnås ved å være lovlig bosatt i Norge. De private partene oppfyller ikke vilkårene basert på botid i Norge alene, men har begge oppholdt seg og opparbeidet seg trygderettigheter i en annen EØS-stat – i dette tilfellet Spania og Tyskland –før de flyttet til Norge. I Spania og Tyskland oppnås trygdedekning på andre måter enn ved bare å være bosatt. De spørsmålene Høyesterett her stiller, gjelder prinsippene for sammenlegging etter Europaparlaments- og rådsforordning nr. 883/2004 av 29. april 2004 om koordinering av trygdeordninger – heretter omtalt som trygdeforordningen –, jf. EØS-avtalen artikkel 29.

(3) Høyesterett har ikke tidligere behandlet noen sak som reiser spørsmål om hvordan perioder i Norge skal sammenlegges/koordineres med perioder fra en annen EØS-stat. Det foreligger praksis fra lagmannsrettene, herunder i de påankete sakene. En overordnet hensikt med denne foreleggelsen er å klargjøre om den eksisterende rettspraksisen bygger på en riktig tolkning av EØS-avtalen.

(4) Det første spørsmålet som stilles, tar sikte på å avklare hvilke perioder i en annen EØS-stat norske myndigheter skal hensynta og sammenlegge med de periodene i Norge som gir trygdedekning. Spørsmålet søker å klarlegge hva som er vilkårene for å hensynta perioder gjennomført i andre land.

(5) Norske myndigheter har innhentet opplysninger fra spanske og tyske myndigheter på standardiserte blanketter om hvilke perioder med trygdedekning som de private parter har i

disse statene. Det andre spørsmålet tar sikte på å avklare om norsk myndigheter har innhentet informasjon på riktig måte, og om de skulle ha innhentet annen relevant informasjon.

(6) Folketrygdloven § 12-2 første ledd er forstått slik at den stiller krav om sammenhengende medlemskap i folketrygden i fem år, tidligere tre år, forut for uføretidspunktet. Det tredje spørsmålet tar sikte på å avklare om EØS-avtalen stiller krav til hvordan et slikt nasjonalt vilkår om sammenhengende medlemskap må praktiseres. Som det fremgår under, viser innhentet informasjon at de private partene i begge sakene for Høyesterett har hatt avbrudd i sine perioder med trygdedekning i det andre landet, også i forbindelse med deres flytting til Norge.

2. OVERSIKT OVER SAKENES PARTER

(7) Parter i sak nr. 25-036986SIV-HRET – heretter omtalt som «Spania-saken» – er:

Ankende part:	A
Prosessfullmektig:	Advokat John Christian Elden og advokat Olaf Halvorsen Rønning Elden Advokatfirma AS Postboks 6684 St. Olavs plass 0129 Oslo
Ankemotpart:	Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet
Prosessfullmektig:	Advokat Anders Narvestad Regjeringsadvokaten Postboks 8012 Dep. 0030 Oslo

(8) Parter i sak nr. 25-036986SIV-HRET – heretter omtalt som «Tyskland-saken» – er:

Ankende part:	B
Prosessfullmektig:	Advokat Jørn Are Gaski Advokathuset Vest AS Vetrlidsallmenningen 27 5014 Bergen
Ankemotpart:	Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet
Prosessfullmektig:	Advokat Anders Narvestad Regjeringsadvokaten Postboks 8012 Dep. 0030 Oslo

(9) Sakene er forenet til felles behandling i Høyesterett.

3. SAKENES FAKTISKE SIDE I HOVEDTREKK

3.1 Spania-saken

(10) A er født i Pakistan 00.00.1987. Han flyttet til Spania i 2005 og arbeidet der før han flyttet til Norge 10. april 2013. A er i dag spansk statsborger.

(11) Uføretidspunktet har tidligere vært et tvistetema i saken. For Høyesterett skal det, basert på lagmannsrettens avgjørelse av spørsmålet, legges til grunn at A ble ufør i januar 2016.

(12) A søkte om uføretrygd i Norge 19. desember 2017, men fikk avslag i vedtak fra Arbeids- og velferdsforvaltningen (Nav), stadfestet ved kjennelse fra Trygderetten 7. september 2020. A har begjært gjenåpning for trygderetten to ganger uten å få medhold, og har søkt om uføretrygd på nytt, og det har derfor vært fattet ulike vedtak og kjennelser. Det anses ikke nødvendig her å beskrive denne forvaltningsprosessen i detalj. Uenigheten har blant annet dreid om hvilket tidspunkt A ble ufør, og om han har hatt medlemskap i folketrygden en tilstrekkelig lang periode til å ha krav på uføretrygd.

(13) Vedtaket denne sak gjelder, ble fattet etter at A søkte om uføretrygd på nytt den 29. juli 2021. Han fikk avslag ved Navs vedtak 16. november 2021, med den begrunnelse at han ikke oppfylte kravet i folketrygdloven § 12-2 første ledd om fem års medlemskap i folketrygden forut for uføretidspunktet i januar 2016, eller de alternative vilkårene i folketrygdloven § 12-2 andre eller tredje ledd.

(14) Norske myndigheter innhentet informasjon fra spanske myndigheter på blankett E205 ES to ganger, første gang 4. april 2019 i forbindelse med den første behandlingen og andre gang 22. november 2021. Nav ba om tilleggsopplysninger, og mottok svar fra spanske myndigheter i brev 17. januar 2022.

(15) Trygderetten stadfestet avslaget fra Nav klageinstans i kjennelse 1. august 2024, og konkluderte blant annet med at kravet til sammenhengende forutgående medlemskap i folketrygden i fem år før uføretidspunktet ikke var oppfylt. I kjennelsen skriver Trygderetten:

> «NAV har innhentet trygdetidsopplysninger fra Spania, som viser at han er registret med trygdetid i Spania i følgende perioder:
>
> 17.01.2008 – 31.01.2009
> 02.12.2009 – 19.02.2011
> 01.08.2011 – 16.12.2011
> 01.02.2012 – 23.02.2012
> 02.04.2012 – 17.05.2012
> 25.09.2012 – 24.12.2012
> 28.11.2013 – 12.12.2013»

(16) A brakte saken inn for Borgarting lagmannsrett, med påstand om at Trygderettens vedtak var ugyldig. Saken ble avgjort ved Borgarting lagmannsretts dom og kjennelse 4. februar 2025, etter forenklet domsbehandling, hvor staten ble frifunnet.

(17) I lagmannsrettens dom står det:

> «A fyller etter dette ikke vilkåret om medlemskap i Norge de siste fem årene før uføretidspunktet.
>
> Medlemstid i andre EØS-land medregnes imidlertid ved vurderingen av forutgående medlemskap, se trygdeforordning (EF) nr. 883/2004 artikkel 6 og 45. Trygdetid fra Norge og trygdetid fra andre EØS-stater kan derfor legges sammen, jf. trygdeforordningen artikkel 6. Det er imidlertid et krav at trygdetiden må være sammenhengende, også ved sammenlegging med trygdetid fra EØS-stater.
>
> Etter de opplysningene som er gitt fra spanske myndigheter, mangler A trygdetid fra Spania i perioden fra 25. desember 2012 til han flyttet til Norge, 10. april 2013, slik Trygderetten har lagt til grunn. Lagmannsretten viser blant annet til bilag 83 til tilsvaret. I brev til norske myndigheter er det fra spanske myndigheter opplyst at et vilkår for medlemskap i Spania er at man er i arbeid, og dette er bakgrunnen for oppholdet i trygdetid i Spania. Lagmannsretten viser blant annet til bilag 86 til tilsvaret.
>
> Lagmannsretten viser også til en oversettelse av et brev sendt til A fra spanske myndigheter (med hånd påført 'bilag nr. 233'). Brevet er framlagt av A 26. november 2024 under 'Diverse dokumenter'. Det framgår også av dette brevet at man i Spania bare opptjener trygderettigheter når man er i arbeid. Å bo i Spania er altså ikke tilstrekkelig.
>
> Det framgår for øvrig også av brevet til A at spanske myndigheter har sendt over informasjon til norske myndigheter fem ganger. Lagmannsretten kan ikke se at det er holdepunkter for å betvile de opplysningene spanske myndigheter har gitt Nav.
>
> I Norge er alle som er bosatt i riket, i utgangspunktet pliktige medlemmer av folketrygden. Andre EØS-land kan ha andre vilkår for medlemskap enn Norge, og i mange andre EØS-land er bosetting ikke et tilstrekkelig kriterium for medlemskap i vedkommende lands trygdeordning. Flere land har krav om yrkesaktivitet, enten som arbeidstaker eller som selvstendig næringsdrivende.»

(18) A har anket til Høyesterett, og Høyesteretts ankeutvalg traff slik beslutning 9. mai 2025:

> «Anken fremmes til behandling i Høyesterett for lovanvendelsen knyttet til spørsmålet om kravet til forutgående medlemskap etter folketrygdloven § 12-2 er oppfylt. For øvrig tillates ikke anken fremmet.»

(19) Forberedende dommer besluttet 7. oktober 2025 at det skulle innhentes rådgivende uttalelse fra EFTA-domstolen.

3.2 Tyskland-saken

(20) B er født 00.00.1964 i Marokko. Hun flyttet fra Marokko til Tyskland i 1996 og deretter til Norge i 2005. Hun er i dag tysk statsborger.

(21) Nøyaktig dato for innflytting til Norge har tidligere vært et tvistetema i saken. For Høyesterett skal det, basert på lagmannsrettens avgjørelse av spørsmålet, legges til grunn at B flyttet til Norge tidligst i mai 2005. Hun ble ufør i april 2008.

(22) B fremsatte krav om uføretrygd 19. juni 2018. NAV innhentet opplysninger om trygdetid fra tyske myndigheter på blankett E205 DE, som er datert 22. august 2019.

(23) Nav avslo i vedtak av 8. oktober 2019 krav om uføretrygd med den begrunnelse at B ikke oppfylte vilkåret om tre års sammenhengende medlemskap i folketrygden og/eller den tyske trygdeordningen forut for uføretidspunktet. Nav mente også at hun ikke oppfylte de alternative vilkårene i § 12-2 andre eller tredje ledd. Om trygdemedlemskap i Tyskland fremgår det av vedtaket:

> «Vi har mottatt dokumentasjon fra trygdemyndighetene i Tyskland om at du var medlem i deres trygdeordning i periodene:
>
> | **Fra og med** | **Til og med** |
> |---|---|
> | 01.03.2004 | 31.10.2004 |
> | 01.07.2003 | 01.07.2003 |
> | 01.07.1996 | 30.09.2002 |
>
> Vi har ikke medtatt perioder oppgitt med bare typebetegnelse 8.1.2. Dette ettersom de ikke ifølge den Tyske blanketter [sic] bare er med i vurderingen for førtidspensjon, og utfra praksis som legger til grunn at dette ikke er perioder som vurderes ved rett til Tysk uføreytelse.»

(24) Nav klageinstans stadfestet i vedtak 15. desember 2020 at B ikke hadde krav på uføretrygd. B brakte saken inn for Trygderetten, som avsa kjennelse 14. desember 2022 hvor vedtaket ble stadfestet.

(25) B brakte saken inn for Eidsivating lagmannsrett, som stanset saken fordi B også hadde bedt om gjenopptak av det tidligere avslaget. I avslag på begjæringen fra Nav klageinstans, datert 18. august 2023, fremgår det blant annet:

> «I begjæringen om gjenopptak anfører den ankende part at det har skjedd en alvorlig feil i saksbehandlingen ved at NAV ikke har vurdert hennes medlemskap i den tyske trygden etter den totale tyske trygdetiden. I denne sammenheng viser vi til kjennelsen der Trygderetten har bemerket at tyske trygdemyndigheter ikke har oppgitt relevant trygdetid etter 31. oktober 2004 og at verken NAV eller Trygderetten skal overprøve disse opplysningene. Dette er riktig forståelse, jf. blant annet LA-2016-200383.»

(26) Saksbehandlingen for lagmannsretten ble deretter gjenopptatt. Eidsivating lagmannsrett frifant staten i dom 17. februar 2025. I dommen fremgår følgende:

> «Opplysninger innhentet fra tyske myndigheter viser at B opptjente trygdetid i Tyskland slik: Fra og med 1. juli 1996 til og med 30. september 2002, fra og med 1. juli 2003 til og med 1. juli 2003 og til sist fra og med 1. mars 2004 til og med 31. oktober 2004. Norske myndigheter skal uprøvd legge opplysninger fra andre lands myndigheter til grunn, jf. gjennomføringsforordringen artikkel 5. B kan

derfor ikke høres med at NAV skulle ha undersøkt de tyske reglene eller at NAV har anvendt de tyske reglene feil. Lagmannsretten bemerker likevel at det uansett ikke er holdepunkter for at opplysningene fra tyske myndigheter er gale. Under saksforberedelsen kan det se ut til at det var et tema om norske myndigheter hadde brukt riktig skjema ved innhenting av opplysninger fra tyske myndigheter. Lagmannsretten oppfatter at denne anførselen er frafalt, men kan uansett ikke se at det er begått feil ved innhenting av opplysningene.

B har også gjort gjeldende at trygdeforordningen artikkel 51, som gjelder sammenlegging av trygdetid, må føre til at hun har rett til uføretrygd. Det er som nevnt et ubetinget krav for rett til uføretrygd etter norske regler at forutgående trygdetid må være sammenhengende. Den siste perioden med opptjening av trygdetid som gir rett til uføretrygd etter tyske regler opphørte 31. oktober 2004. Lagmannsretten forstår EØS-regelverket dithen at dersom B hadde hatt trygdetid i Tyskland ut mars 2005 skulle denne vært tatt med i beregningen. Det er imidlertid ikke tilfellet her. Det kan ikke utledes av trygdeforordningen artikkel 6 eller artikkel 51 at norske myndigheter har en ubetinget plikt til å legge tidligere trygdetid tilbakelagt i et annet EØS-land til norsk trygdetid uavhengig av når trygdetiden ble tilbakelagt i det andre landet, slik B gjør gjeldende. Lagmannsretten kan derfor ikke se at det er i strid med EØS-avtalen eller trygdeforordningen ikke å legge medlemstid i Tyskland sammen med norsk trygdetid.»

(27) B har anket til Høyesterett. Høyesteretts ankeutvalg fremmet 25. juni 2025 anken for så vidt gjelder rettsanvendelsen. For øvrig ble anken ikke tillatt fremmet.

(28) Forberedende dommer besluttet 7. oktober 2025 at det skulle innhentes rådgivende uttalelse fra EFTA-domstolen.

4. RELEVANTE REGLER

4.1 Norsk lovgivning

(29) Folketrygdloven § 12-2 har denne ordlyden:

«Det er et vilkår for rett til uføretrygd at vedkommende har vært medlem i folketrygden i de siste fem årene fram til uføretidspunktet, se § 12-8. Ved vurderingen av om vilkåret er oppfylt, ses det bort fra perioder med tjeneste i internasjonale organisasjoner eller organer som staten Norge er medlem av, yter økonomisk bidrag til eller har ansvar for å bidra til bemanningen av.

Vilkåret om fem års forutgående medlemskap i første ledd gjelder ikke for en person som har vært medlem i trygden i minst ett år umiddelbart før han eller hun setter fram krav om uføretrygd, dersom

a. vedkommende ble ufør før fylte 26 år og da var medlem i trygden, eller
b. vedkommende etter fylte 16 år har vært medlem i trygden med unntak av maksimum fem år.

> Vilkåret i første ledd gjelder ikke dersom vedkommende var medlem i folketrygden på uføretidspunktet og uføretrygd ved 100 prosent uføregrad:
>
> a. beregnet av grunnlaget etter § 12-11 første ledd minst vil svare til halvparten av høy sats etter § 12-13 andre ledd tredje punktum, eller
>
> b. beregnet på grunnlag av perioder med medlemskap minst vil svare til halvparten av minsteytelsen etter § 12-13 andre ledd.
>
> Framtidig trygdetid skal ikke regnes med, se § 12-12 femte ledd.»

(30) Kravet om medlemskap i folketrygden i fem år trådte i kraft 1. januar 2021. Tidligere krevde regelen medlemskap i folketrygden i tre år før uføretidspunktet. Overgangsbestemmelser innebar at dersom kravet om uføretrygd ble fremsatt før endringen trådte i kraft – som er tilfellet i Tyskland-saken – fikk det tidligere vilkåret om tre års medlemskap anvendelse.

(31) Medlemskap i folketrygden kan oppnås på ulike måter, herunder ved å være bosatt i Norge, jf. folketrygdloven § 2-1, som har denne ordlyden:

> «Personer som er bosatt i Norge, er pliktige medlemmer i folketrygden.
>
> Som bosatt i Norge regnes den som oppholder seg i Norge, når oppholdet er ment å vare eller har vart minst 12 måneder. En person som flytter til Norge, regnes som bosatt fra innreisedatoen.
>
> Det er et vilkår for medlemskap at vedkommende har lovlig opphold i Norge.
>
> Ved midlertidig fravær fra Norge som ikke er ment å vare mer enn 12 måneder, regnes vedkommende fortsatt som bosatt her. Dette gjelder likevel ikke dersom vedkommende skal oppholde seg eller har oppholdt seg i utlandet mer enn seks måneder pr. år i to eller flere påfølgende år.»

(32) Medlemskap i folketrygden kan også oppnås på grunnlag av arbeid, jf. folketrygdloven § 2-2, som har denne ordlyden:

> «En person som ikke er medlem i trygden etter § 2-1, er likevel pliktig medlem i trygden dersom han eller hun er arbeidstaker (§ 1-8) i Norge eller på den norske delen av kontinentalsokkelen i forbindelse med leting etter eller utvinning av olje, gass eller andre naturressurser. Dette gjelder bare dersom ikke noe annet er bestemt i eller i medhold av denne loven.
>
> Det er et vilkår at vedkommende har lovlig adgang til å ta inntektsgivende arbeid i Norge eller på norsk kontinentalsokkel.»

(33) Lovlig arbeid i Norge eller i de angitte næringer på norsk kontinentalsokkel gir med andre ord medlemskap i folketrygden uavhengig av bosted.

(34) Det følger av folketrygdloven § 1-3:

> «Loven skal tolkes og anvendes i samsvar med prinsippene om fri bevegelighet og lik behandling slik de kommer til uttrykk i EØS-avtalens hoveddel.»

(35) Videre følger det av folketrygdloven § 12-1 a Forholdet til bestemmelser om internasjonal trygdekoordinering:

> «Uføretrygd er en ytelse ved uførhet etter trygdeforordningen. Bestemmelsene i dette kapitlet skal fravikes i den utstrekning det er nødvendig av hensyn til relevante bestemmelser i EØS-avtalens hoveddel, trygdeforordningen, gjennomføringsforordningen og bi- og multilaterale trygdeavtaler, se §§ 1-3 a og 1-3 b.
>
> Departementet kan i forskrift gi bestemmelser som supplerer eller legger til rette for etterlevelse av bestemmelser om ytelser ved uførhet i trygdeforordningen og gjennomføringsforordningen.»

(36) Folketrygdloven §§ 1-3 og 12-1 a ble tilføyd i 2022, men innholdsmessig var reglen i realiteten den samme også tidligere, gjennom dagjeldende § 1-3 og forskriftsregulering. Det ble i 2022 også vedtatt en ny § 1-3 a, om gjennomføring av trygdeforordningen og gjennomføringsforordningen, som gjør dem til norsk lov og gir dem forrang tilsvarende det som fremgår av folketrygdloven § 12-1 a.

4.2 EØS-avtalen

(37) Den frie bevegeligheten for arbeidstakere er forankret i EØS-avtalen artikkel 28, som har denne ordlyden i nr. 1 og 2:

> «Fri bevegelighet for arbeidstagere skal gjennomføres mellom EFs medlemsstater og EFTA-statene.
>
> Den frie bevegelighet innebærer at all forskjellsbehandling av arbeidstagere fra EFs medlemsstater og EFTA-statene på grunnlag av statsborgerskap skal avskaffes når det gjelder sysselsetting, lønn og andre arbeidsvilkår.»

(38) Prinsippet om koordinering av trygdeytelser er forankret i EØS-avtalen artikkel 29:

> «For å gjennomføre den frie bevegelighet for arbeidstagere og selvstendig næringsdrivende skal avtalepartene, i samsvar med bestemmelsene i vedlegg IV med hensyn til sosial trygghet særlig sikre arbeidstagere og selvstendig næringsdrivende og deres pårørende:
>
> a. at alle tidsrom som de enkelte nasjonale lovgivninger tillegger betydning for å oppnå og beholde retten til ytelser og for beregningen av dem, blir lagt sammen, og
>
> b. at ytelser som tilkommer personer bosatt på avtalepartenes territorium, blir utbetalt.»

(39) Trygdeforordningen er inntatt i vedlegg VI til EØS-avtalen, i tråd med EØS-komiteens beslutning 1. juli 2011, med virkning fra 1. juni 2012. Den viderefører og utvikler tilsvarende bestemmelser i trygdeforordningen av 1971 1408/71.

(40) Det følger av trygdeforordningens fortale nr. 4, 5, 9, 10, 13, 14 og 26:

> «4. Det er nødvendig å respektere særtrekkene i nasjonal trygdelovgivning og kun utarbeide et system for koordinering.»
>
> «5. Innenfor rammen av denne koordineringen må de berørte personer sikres likebehandling innenfor Fellesskapet etter de ulike nasjonale lovgivninger.»
>
> «9. Domstolen har ved flere anledninger uttalt seg om muligheten for likebehandling av ytelser, inntekter og faktiske forhold. Dette prinsippet bør uttrykkelig innføres og videreutvikles, samtidig som det tas hensyn til innholdet og intensjonen i rettsavgjørelser.»
>
> «10. Prinsippet om å behandle bestemte faktiske forhold eller hendelser inntruffet på en annen medlemsstats territorium som om de hadde funnet sted på territoriet til den medlemsstat hvis lovgivning får anvendelse, må imidlertid ikke påvirke prinsippet om at trygdetid, tid med lønnet arbeid, tid med selvstendig virksomhet eller botid som er tilbakelagt etter en annen medlemsstats lovgivning, skal legges sammen med den tid som er tilbakelagt etter den kompetente medlemsstats lovgivning. Tid som er tilbakelagt etter en annen medlemsstats lovgivning, bør derfor utelukkende tas med i betraktning ved anvendelse av prinsippet om sammenlegging av tid.»
>
> «13. Koordineringsreglene må sikre at personer som flytter innenfor Fellesskapet, samt deres familiemedlemmer og etterlatte, beholder rettigheter og fordeler som er opptjent og under opptjening.»
>
> «14. Disse målene må særlig nås ved å legge sammen all den tid som i henhold de ulike nasjonale lovgivninger tas i betraktning for å få og beholde retten til ytelser og for å beregne ytelsesbeløpet, og ved å gi ytelser til de persongrupper som omfattes av denne forordning.»
>
> «26. Når det gjelder ytelser ved uførhet, bør det utarbeides et system for koordinering som respekterer særtrekkene i nasjonal lovgivning, særlig med hensyn til anerkjennelse av uførhet og forverret uførhet.»

(41) Av særlig betydning for denne saken er trygdeforordningens artikkel 5 og 6, som lyder slik:

> «**Artikkel 5.** ***Likebehandling med hensyn til ytelser, inntekter, faktiske forhold eller hendelser***
>
> Med mindre det er bestemt noe annet i denne forordning, og på bakgrunn av de særlige gjennomføringsbestemmelser som er fastsatt, får følgende anvendelse:
>
> a. når mottak av trygdeytelser og andre inntekter har visse rettsvirkninger etter den kompetente medlemsstats lovgivning, skal de relevante bestemmelser i denne lovgivning også få anvendelse på mottak av tilsvarende ytelser etter en annen medlemsstats lovgivning eller på inntekter i en annen medlemsstat,

b. når visse faktiske forhold eller hendelser gir rettsvirkninger etter den kompetente medlemsstats lovgivning, skal denne medlemsstat ta hensyn til tilsvarende faktiske forhold eller hendelser som inntreffer i en annen medlemsstat, som om de hadde funnet sted på dens eget territorium.»

«**Artikkel 6.** ***Sammenlegging av tid***

Med mindre det er fastsatt noe annet i denne forordning, skal den kompetente institusjon i en medlemsstat hvis lovgivning setter tilbakelagt trygdetid, tid med lønnet arbeid, tid med selvstendig virksomhet eller botid som et vilkår for

- å oppnå, beholde eller få tilbake rett til ytelser, eller for at denne rettighet skal ha en viss varighet,
- å få lovfestet trygdedekning,

eller

- å få adgang til eller fritak for pliktig trygd, frivillig trygd eller frivillig fortsatt trygd, i den utstrekning det er nødvendig ta hensyn til trygdetid, tid med lønnet arbeid, tid med selvstendig virksomhet eller botid som er tilbakelagt etter en annen medlemsstats lovgivning, som om dette var tid tilbakelagt etter lovgivningen den anvender.»

(42) Begrepene trygdetid, tid med lønnet arbeid, tid med selvstendig næringsvirksomhet og botid er definert i trygdeforordningen artikkel 1, bokstav t, u og v:

«**Artikkel 1.** ***Definisjoner***

I denne forordning menes med

[...]

t. 'trygdetid' tid med avgiftsinnbetaling, med lønnet arbeid eller med selvstendig virksomhet definert eller anerkjent som trygdetid etter lovgivningen den er tilbakelagt eller anses som tilbakelagt under, og all tid som sidestilles med slik tid, når den etter nevnte lovgivning anses som sidestilt med trygdetid,

u. 'tid med lønnet arbeid' eller 'tid med selvstendig virksomhet' tid definert eller anerkjent som slik tid etter lovgivningen den er tilbakelagt under, og all tid som sidestilles med slik tid, når den etter nevnte lovgivning anses som sidestilt med tid med lønnet arbeid eller tid med selvstendig virksomhet

v. 'botid' tid definert eller anerkjent som botid etter lovgivningen den er tilbakelagt eller anses som tilbakelagt under»

(43) Trygdeforordningen artikkel 6 har vært behandlet av norske domstoler tidligere. Betydningen for norsk rett er ifølge dom fra Agder lagmannsrett 9. oktober 2017, LA-2016-200383, denne:

«Det er ikke tvilsomt at sammenleggingsprinsippet medfører at trygdemedlemskap i et annet EØS-land (in casu Spania) skal likestilles med norsk trygdemedlemskap ved vurderingen av om inngangsvilkåret om tre års sammenhengende medlemskap kan anses oppfylt. Dette må forstås på den måte, at dersom kravet i nasjonal trygdelovgivning for eksempel er trygdemedlemskap, så må den aktuelle personen faktisk ha vært medlem av det andre EØS-landets trygdeordning ved å ha oppfylt de nasjonale medlemskapsvilkårene i det andre landets lovgivning om dette, for eksempel nasjonale vilkår om arbeidstilknytning – det holder ikke kun å ha oppholdt seg i det andre landet over tid, og dermed etter

> lovvalgs-reglene i forordningen ha vært formelt omfattet av det andre landets trygdelovgivning med mindre oppholdet etter det andre landets trygdelovgivning i seg selv medførte medlemskap.»

(44) Samme forståelse har senere blitt lagt til grunn i flere andre lagmannsrettsdommer, se LH-2023-40680, LB-2023-68371 og de nå påankede dommene. Av den førstnevnte dommen fremgår det om trygdeforordningen artikkel 6:

> «Lagmannsretten oppfatter ordlyden slik: første setning gir anvisning på at den «kompetente institusjon i en medlemsstat» skal ta utgangspunkt i det relevante vilkår i egen trygdelovgivning, det være seg arbeidstid, tid i selvstendig virksomhet eller botid. I siste setning gis det anvisning på at tilbakelagt tid under det samme kriterium «etter en annen medlemsstats lovgivning», skal legges sammen med den tid som er tilbakelagt i landet som har søknad om trygdeytelse til behandling. Selv om bestemmelsen kunne vært lettere tilgjengelig, er det lagmannsrettens oppfatning at dette er den naturlige tolkningen; altså å legge sammen samme type periode. Dette innebærer at der trygdetid er det nasjonale kriterium, så skal trygdetid fra andre land legge[s] sammen med nasjonal trygdetid.»

(45) Videre gir Europaparlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 – gjennomføringsforordningen – nærmere regler om gjennomføringen av trygdeforordningen, også omtalt som grunnforordningen. Av særlig interesse for sakene her, er gjennomføringsforordningen artikkel 12 og artikkel 5.

(46) Artikkel 12 har nærmere bestemmelser vedrørende sammenlegging av perioder, og punkt 1 og 2 i artikkelen lyder slik i norsk ordlyd:

> «**Artikkel 12.** ***Sammenlegging av tid***
>
> 1. Ved anvendelse av artikkel 6 i grunnforordningen skal den kompetente institusjon kontakte institusjonene i de medlemsstater hvis lovgivning den berørte personen også har vært undergitt, for å få fastlagt alle tidsrom som er tilbakelagt etter deres lovgivning.
> 2. Trygdetid, tid med lønnet arbeid, tid med selvstendig virksomhet eller botid tilbakelagt etter en medlemsstats lovgivning skal legges til den tid som er tilbakelagt etter enhver annen medlemsstats lovgivning, i den grad det er nødvendig av hensyn til anvendelsen av artikkel 6 i grunnforordningen, forutsatt at disse tidsrommene ikke sammenfaller.»

(47) Artikkel 5 har bestemmelser om gyldigheten av dokumenter og opplysninger innhentet fra en annen medlemsstat. Punkt 1 og 2 i artikkel 5 lyder slik:

> «**Artikkel 5.** ***Den rettslige gyldigheten av dokumenter og underlagsmateriale utferdiget i en annen medlemsstat***
>
> 1. Dokumenter som en medlemsstats institusjon har utferdiget og som i forbindelse med anvendelsen av grunnforordningen og gjennomføringsforordningen viser en persons stilling, og det underlagsmateriale som ligger til grunn for utferdigelsen av

dokumentene, skal godtas av de øvrige medlemsstaters institusjoner så lenge de ikke er trukket tilbake eller erklært ugyldige av medlemsstaten der de ble utferdiget.

2. Når det er tvil om et dokuments gyldighet eller om riktigheten av de faktiske forhold som opplysningene i dokumentet bygger på, skal institusjonen i mottakerstaten be om nødvendig avklaring fra institusjonen som har utferdiget dokumentet, og eventuelt om at dokumentet trekkes tilbake. Institusjonen som har utferdiget dokumentet, skal ta begrunnelsen for å utferdige dokumentet opp til ny vurdering, og om nødvendig trekke det tilbake.»

5. PARTENES ANFØRSLER

5.1 Sak 25-036986 (Spania-saken)

(48) As anførsler:

(49) A gjør gjeldende at han har krav på uføretrygd i Norge etter folketrygdloven § 12-2, jf. § 2-1 sammenholdt med trygdeforordningens regler, og at Trygderettens avslag av 1. august 2024 med det er ugyldig.

(50) Prinsipalt gjøres det gjeldende at As krav på uføretrygd i Norge følger direkte av korrekt anvendelse av trygdeforordningens artikkel 6 i sammenheng med folketrygdloven § 12-2, jf. § 2-1, idet perioder som lovlig bosatt i Norge skal legges sammen med perioder som lovlig bosatt i Spania ved vurderingen av om norske vilkår for medlemskap i obligatorisk trygdeordning og rett til uføretrygd i Norge er oppfylt.

(51) Norske krav i folketrygdloven § 12-2, jf. folketrygdloven § 2-1, må ansees som et nasjonalrettslig krav om bostedsperioder («period of residence») for rett til uføretrygd etter reglene om sammenlegning av perioder i trygdeforordningens artikkel 6.

(52) Etter trygdeforordningens artikkel 6 har A rett til å kreve at relevante perioder gjennomført i Norge legges sammen med relevante perioder gjennomført i Spania. I dette tilfellet innebærer det at han har rett til å kreve at norske myndigheter legger sammen tilsvarende perioder som lovlig bosatt i Spania etter spansk regelverk med de periodene han har gjennomført som bosatt i Norge.

(53) Ved anvendelsen av sammenleggingsreglene i trygdeforordningen, gjøres det prinsipalt gjeldende at ved sammenlegging av perioder som lovlig bosatt etter det annet lands rett, vil det ikke være relevant om de aktuelle perioder har betydning for opptjening av trygdeytelser etter det annet lands rett. Subsidiært gjøres det gjeldende at det er tilstrekkelig for sammenlegging etter forordningens artikkel 6 at den aktuelle perioden tilbakelagt i annet land er et vilkår etter det annet lands rett for rett til trygdeytelser av samme karakter, uten at det kreves at hverken det vilkår eller øvrige vilkår for rett til trygd i det andre land er oppfylt.

(54) Når det kompetente lands myndigheter skal vurdere periodene gjennomført i det annet land som skal hensyntas ved anvendelsen av trygdeforordningens artikkel 6, må myndighetene etter gjennomføringsforordningen artikkel 5 og 12 i utgangspunktet bygge på de opplysninger

om stillingen til den som søker trygd slik de fremkommer i dokumenter utstedt av det andre land.

(55) Det forutsetter at det kompetente land har forespurt det andre land om relevante tidsperioder. I dette tilfellet har Norge ikke forespurt etter perioder med botid, og opplysningene om forsikringstid skal med det ikke legges til grunn ved vurderingen.

(56) Subsidiært anføres det at det norske krav om sammenhengende trygdetid i fem år før uføretidspunktet, hvis det kun hensyntas perioder som utgjør forsikringsperioder ved anvendelsen av trygdeforordningen, utgjør restriksjon og/eller indirekte diskriminering etter EØS-retten som ikke kan rettferdiggjøres.

(57) Krav om fem års kontinuerlig trygdetid utgjør en restriksjon på retten til fri bevegelighet fordi den stiller personer har utøvd retten til fri bevegelighet svakere enn personer som har gjennomført hele sitt arbeidsliv i landet, herunder da særlig personer som har arbeidet i land som bygger på at rett til uføretrygd på grunnlag av opptjeningstid under referanseperioder.

(58) Restriksjonen kan ikke rettferdiggjøres, da særlig fordi den ikke bygger på noe legitimt formål og ikke er forholdsmessig.

(59) Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratets anførsler:

(60) Når periodene fra Norge og Spania vurderes samlet, har A i femårsperioden før skjæringstidspunktet hatt 13,6 måneder uten opptjening, fordelt på fire perioder. På grunn av disse oppholdene oppfylte han ikke tilknytningskravet i folketrygdloven § 12-2 første ledd. Han ble ikke ufør i Norge eller Spania før fylte 26 år, har mer enn fem år uten kvalifikasjonsperioder i EØS etter fylte 16 år, og har ikke hatt tilstrekkelig opptjening i Spania eller Norge. Dermed oppfylte han heller ikke de alternative tilknytningskravene i § 12-2 andre og tredje ledd.

(61) Et grunnkrav for at en periode fra et annet EØS-land skal sammenlegges, er at den andre staten bruker perioden til å gi opptjening til en ytelse, jf. trygdeforordningen artikkel 6, artiklene 1t, 1u og 1v, og av EØS-avtalen artikkel 29. Norge har brukt riktig offisielt skjema i sin kommunikasjon med spanske myndigheter. Ut fra hva spanske myndigheter har kommunisert, er det ingenting som tyder på at Spania lar lovlig bosetting gi kvalifikasjon til uføreytelse. As anførte periode med lovlig bosetting skal derfor ikke regnes med.

(62) Kravet om medlemskapstid etter folketrygdloven § 12-2 første ledd er et krav til «period of insurance». Dersom ankende part skulle ha rett i at dette er et krav om «period of residence», ville det imidlertid vært uten betydning. Norge er forpliktet til å sammenlegge med alle perioder som etter spansk rett kvalifiserer til uføreytelse.

(63) Staten kan ikke se at det foreligger noen indirekte diskriminering av A som arbeidstaker, jf. EØS-avtalen artikkel 28, ved at han behandles på samme måte som andre personer som har hull i deres trygdeopptjening. En ev. diskriminering kan uansett rettferdiggjøres.

(64) Folketrygdloven § 12-2 første ledd må ses i sammenheng med andre inngangsvilkår for uføretrygd. Etter § 12-2 andre ledd gjelder kravet om fem års sammenhengende medlemskap ikke for personer som ble ufør i ung alder (bokstav a) eller som ikke har hatt lange avbrudd i medlemskapet (samlet sett mer enn 5 år etter fylte 16 år, jf. bokstav b). Dette gjelder

uavhengig av om søker har vært i Norge eller annet EØS-land. Etter § 12-2 tredje ledd gjelder kravet heller ikke for personer som har en nærmere angitt tilknytning til folketrygden. Tredje ledd bokstav b vil f.eks. være oppfylt for alle som før uføretidspunktet har minst 20 års samlet medlemskap i folketrygden eller annet EØS-lands trygdesystem. Det gjøres også unntak fra kravet til medlemskap for personer som er uføre på grunn av yrkesskade, også om den er inntruffet i annet EØS-land, jf. folketrygdloven § 12-17 første ledd. Unntakene viser at det ikke gjelder noe generelt krav om fem års sammenhengende opptjening for alle.

(65) Tilknytningskravene i folketrygdloven § 12-2 første til tredje ledd er utslag av en balansering av hensyn, se bl.a. lovgivers motiver i Ot.prp.nr. 4 (1993-1994) punkt 3.2.1, Prop. 130 L (2010 – 2011) punkt 7.9.4, Prop. 85 L (2016–2017) punkt 7.4.3.4, 9.10.3 og 9.1.11.1 og Prop. 10 L (2019–2020) punkt 6.3. Det har bl.a. vært et mål å ha inngangsvilkår som ikke er mer generøse enn i EØS ellers – særlig sett hen til at opptjening kan oppnås ved lovlig bosetting – og som samtidig ikke er for strenge. Det har også vært et mål å motvirke at muligheten for uføretrygd undergraver den enkeltes motivasjon for å søke arbeid.

(66) EØS-retten innebærer koordinering, ikke harmonisering, av nasjonale trygdesystemer, samtidig som nasjonale regler må anvendes slik at de ikke direkte eller indirekte forskjellsbehandler EØS-borgere. Sistnevnte begrensning må imidlertid forstås i lys av utgangspunktet: Medlemsstatene står fritt til å utforme egne trygdesystemer i tråd med nasjonale mål, jf. f.eks. C-116/23 avsnitt 67-68 (EU:C:2024:292) og trygdeforordningens fortale punkt 17a. EU-domstolen har akseptert at statene kan stille krav om forutgående trygdetilknytning før rett til ytelser oppstår. EU-retten gir ingen garanti for at det å flytte fra ett land til et annet vil være trygderettslig nøytralt, jf. C-272/17 Zyla avsnitt 45 (EU:C:2019:49). Det er ellers ikke dokumentert eller sannsynliggjort at As hull i opptjening er knyttet til utøvelsen av fri bevegelighet som arbeidstaker, i kontrast til hva EU-domstolen problematiserte i C-482/93 Klaus (EU:C:1995:349).

(67) Prinsippet om sammenlegging av perioder konkretiserer kravet om likebehandling av EØS-borgere. Når norske myndigheter har sammenlagt ankende parts kvalifikasjonsperioder fra Spania ved vurderingen av om folketrygdlovens medlemskapskrav er oppfylt, er han behandlet på lik linje med norske borgere.

(68) Forbudet mot indirekte diskriminering rammer nasjonal regulering som er «intrinsically liable to affect workers who are nationals of other EEA States more than national workers», jf. E-2/24 avsnitt 70 og C-523/13 Larcher avsnitt 32 (EU:C:2014:2458). Det norske kravet om medlemskap i folketrygden gjør det ikke etter sin art vanskeligere for EØS-migranter å opptjene rettigheter. Skulle det likevel være slik at kravet er vanskeligere å oppfylle for personer med tidligere opphold i et arbeidsbasert system – som ikke er påvist – skyldes dette uansett ikke de norske reglene, men begrensninger i det andre landets system for hvilke perioder som kvalifiserer til en ytelse. Dersom folketrygdloven § 12-2 første ledd hadde vært utformet med en referanseperiode – for eksempel fem års opptjening innenfor en syvårsperiode – ville kravet fortsatt kunne vært lettere å oppfylle for personer med tilknytning til et bostedsbasert system enn til et arbeidsbasert system.

5.2 Sak 25-056992 (Tyskland- saken)

(69) Bs anførsler:

(70) B gjøre gjeldende at hun har krav på uføretrygd etter dagjeldende treårsregel i Folketrygdloven § 12-2. B kom hit sammen med sine barn. Hennes mann hadde reist til Norge noe tidligere. Reglene om familieforening i EØS-avtalen artikkel 29, dekker hennes sak.

(71) Hun fikk avslag på uføretrygd. Hennes «nøytrale trygdetid» etter tyske regler ble sett bort fra ved sammenlegging med den norske. Dermed oppfylte hun ikke kravet etter norske regler.

> «Trygdetid» er definert i forordningen artikkel 1 bokstav t som «tid med avgiftsinnbetaling, med lønnet arbeid eller med selvstendig virksomhet definert eller anerkjent som trygdetid etter lovgivningen den er tilbakelagt eller anses som tilbakelagt under» og all tid etter tysk rett sidestilles med slik tid, herunder «nøytral trygdetid».

(72) Prinsipielt gjøres det gjeldende at begrepet «nøytral trygdetid» jfr. Duchon-dommen C-290/00, skal godskrives i norsk rett. Duchon-dommen gjaldt en østerrisk grensearbeider som ble skadet i Tyskland og senere flyttet hjem. I C-372/02 Adanez Vega slo EU-domstolen fast at Tyskland som kompetent stat ikke var forpliktet til å regne med militærtjeneste fra Spania som «tid med lønnet arbeid», for B er situasjonen motsatt. Rett til en ytelse opptjent i Tyskland skal medregnes, jf. «nøytral trygdetid». Etter sin ordlyd taler trygdeforordningen artikkel 6 og definisjonene av de relevante tidsperiodene i artikkel 1 for at all tid som etter én stats lovgivning utgjør en relevant tidsperiode, skal medregnes.

(73) Etter trygdeforordningen artikkel 5 skal rettigheter i et land godskrives i det annet land og «nøytral trygdetid» er en relevant periode som godskrives i Tyskland. Da er det naturlig etter artikkel 5 at det godskrives også etter norske regler. Noe annet vil være i motstrid med EØS-avtalen artikkel 29.

(74) Når det gjelder forsikringstiden, er hun er dekket under tysk forsikring både under den «nøytrale perioden» og den «opptjenende perioden». Begge periodene er relevant, fremfor å begrense dette til den «opptjenede perioden» for mer trygdetid. Det vil være diskriminerende, og i strid med EØS-avtalen, å kreve sammenhengende medlemskap etter folketrygdloven § 12-2 der kun «opptjenende» forsikringsperioder tas i betraktning, fremfor forsikringsperioder der en er dekket.

(75) Etter tysk rett kan treårsperioden med «opptjening» være når som helst innenfor de siste fem år, mens norske myndigheter krever at perioden med opptjening av trygdetid skal være umiddelbart forut for flytting til Norge, og uavbrutt. At forsikringsperioden skal være sammenhengende der kun «opptjenende» forsikringsperiode tas med, fremfor «nøytrale perioder», medfører at norske myndigheter har strengere krav til hennes tyske opptjening enn det som følger av tyske regler. Som det fremgår av C-440/09 Tomaszewska, avsnitt 30 er «… princippet om sammenlægning af forsikrings-, bopæls- eller beskæftigelsesperioder [er] et af de grundlæggende principper» og en kan ikke miste sosiale fordeler ved flytting.

(76) Det kan ikke stilles krav om at en opptjent forsikringsperiode skal være umiddelbart forut og uavbrutt før hun flytter til Norge, da dette ikke er et vilkår etter den tyske loven (SGB 6 bok § 43 2. ledd). Norske myndigheter har lagt inn et «norsk» tilleggsvilkår som er strengere, og

avskjærer muligheten der grensearbeidere, arbeidsledige mv. mister muligheten i å flytte til Norge, uten å tape trygderettigheter. Dette strider mot grunnprinsippene i EØS-avtalen artikkel 28 og 29 om fri bevegelighet etter EØS-avtalen.

(77) Dersom «nøytrale perioder» ekskluderes, rammer det arbeidssøkere, grensearbeidere mv. og vil være en klar begrensing i retten til fri bevegelse i et dynamisk arbeidsmarked. Realiteten er at norske regler oppstiller et krav om at en må ha vært i arbeid en lengre periode umiddelbart før flytting til Norge. Det bryter med retten til fri bevegelighet og er således en «hindring».

(78) EU-lovgivers påminnelse i fortalen avsnitt 37 om betydningen av eksportabilitetsprinsippet er illustrerende: «Som Domstolen gjentatte ganger har uttalt, må bestemmelser som fraviker prinsippet om at trygdeytelser kan eksporteres, gis en streng fortolkning», hvilket tilsier at norske myndigheters praksis der det alene tas utgangspunkt i administrative regler etter skjemaene E204, E205 som grunnlag for rettigheter må anses i strid med EØS-avtalen.

(79) Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratets anførsler:

(80) B måtte hatt en sammenhengende kvalifikasjonsperiode fra 31. mars 2005 til 31. mars 2008 for å kvalifisere til uføretrygd etter folketrygdloven § 12-2 første ledd. Hun hadde ikke opptjening som kvalifiserer til uføretrygd i Tyskland etter 1. november 2004, og i Norge hadde hun kvalifikasjonstid tidligst fra mai 2005. Hun har et avbrudd på minst seks måneder, hvorav minst én måned i den relevante perioden fra 31. mars 2005 til 31. mars 2008. Fordi hun ikke ble ufør før fylte 26 år, har mer enn fem års fravær fra trygdesystemer i EØS etter fylte 16 år, og ikke har tilstrekkelig opptjening i Tyskland eller Norge, oppfylte hun heller ikke alternative tilknytningskrav i § 12-2 andre og tredje ledd.

(81) Bs anførsel om at norske myndigheter måtte sammenlegge også med perioden våren 2005 som hun oppgir å ha hatt trygdedekning i Tyskland, kan ikke føre fram. Det er ikke perioder med eventuell dekning under det tyske trygdesystemet det skal sammenlegges med etter artikkel 6, men perioder som kvalifiserer til dekning mot samme risiko som ytelsen det søkes om fra Norge. En periode med trygdedekning faller ikke innenfor trygdeforordningens artikkel 5, og artikkel 5 viker uansett for artikkel 6, jf. trygdeforordningens fortalepunkt 10 og fortalepunkt 3 i Den administrative kommisjonens beslutning H6 av 16. desember 2010 (32011D0212(01)).

(82) Systemet er at statene som klart utgangspunkt plikter å legge andre staters kommuniserte perioder til grunn, se f.eks. punkt 2 og fortalepunkt 4 i kommisjonens beslutning H6. Det kreves ikke at EØS-statenes kompetente institusjoner opparbeider seg detaljkunnskap om andre lands interne rett, og staten har ikke oversikt over hvilke forhold i andre EØS-land som gir avbrudd i kvalifikasjonsperioder. Dette er heller ikke en forutsetning for å anvende trygdeforordningen artikkel 6.

(83) Det vises ellers til statens anførsler i Spania-saken angående diskriminering.

5. SPØRSMÅL

(84) Høyesterett stiller på denne bakgrunn følgende spørsmål til EFTA-domstolen:

1. Når retten til uføretrygd i den kompetente staten (Norge) er betinget av en forutgående periode med medlemskap i trygdeordningen som blant annet kan oppnås ved botid i denne staten, hvilken tid i en annen EØS-stat (Spania/Tyskland) er da relevant for sammenlegging med perioder i den kompetente staten etter trygdeforordningen artikkel 6, og på hvilke vilkår skal slik sammenlegging skje?
   Skal det tas hensyn til

   - perioder med botid i den andre staten etter trygdeforordningens artikkel 1 v
   - perioder med trygdetid i den andre staten etter trygdeforordningens artikkel 1 t eller
   - flere/eventuelt andre perioder i den andre staten?

2. Kan den kompetente staten, ved avgjørelsen av hvilken tid i en annen EØS-stat som er sammenleggbar etter trygdeforordningen artikkel 6, basere seg utelukkende på de svarene som den andre staten gir i samsvar med gjennomføringsforordningen på blankett E 205 eller nyere ekvivalenter, eller må den kompetente staten i situasjoner som de foreliggende innhente flere opplysninger, herunder opplysninger om botid og om hva som utgjør trygdetid/sidestilles med slik tid i den andre staten?

3. Stiller trygdeforordningen artikkel 6 og/eller EØS-avtalen artikkel 28 og 29 krav, og i tilfelle hvilke, til hvordan et nasjonalt vilkår om sammenhengende trygdetid/trygdemedlemskap som vilkår for å oppnå uføretrygd må praktiseres i tilfeller som de foreliggende, hvor det skal skje en sammenlegging med perioder fra en annen EØS-stat?

Oslo, 9. februar 2026

Ingvald Falch
dommer

Elektronisk signert